

ČÍSLO 3, ROČNÍK 1994

JAN PAVEL II. VYZÝVÁ K POSTU A MODLITBĚ

ZA MÍR V BOSNĚ A HERCEGOVINĚ

Svatý Otec Jan Pavel II. vyhlásil Den modliteb za mír v Bosně a Hercegovině. Tato iniciativa se uskuteční v celé katolické církvi v rámci tradičního Týdne modliteb za jednotu křesťanů. K účasti jsou pozváni i věřící jiných církví a všichni lidé dobré vůle.

Svatý Otec to řekl na náměstí sv. Petra o třetí neděli adventní 12. prosince. S politováním konstatoval, že v bývalé Jugoslavii pokračuje zuřivá válka, která roz-trhává rodiny, působí velká utrpení a je bez naděje na brzké spravedlivé řešení. Apeloval na odpovědné stát-níky, aby umlčeli zbraně. Před modlitbou Anděl Páně řekl: "Abychom se duchovně při-blížili bolestně zkoušeným národům Bosny a Hercegoviny, určil jsem neděli 23. ledna 1994 jako zvláštní den modliteb: budeme od Boha vy-prošovat mír. Já budu v tento den zde v Římě slavit Eucharistii a už nyní zvu celou církev, aby se ke mně připojila a aby těmto oka-mžikům hluboké společné modlitby předeslala den postu. Toto pozvání adresuji též všem lidem jiné víry a všem lidem dobré vůle... Milí bratři a sestry! Hledme k Marii, Královně míru! Uvažujme o těžkostech, které tížily nazaretskou Rodinu, ohrože-nou pronásledováním a násilím..."

* * * * *

Jako "Královna míru" se před-stavila v červnu 1981 Panna Maria šesti dětem v hercegovinské vesnici Medjugorje a vyzývala k obrácení, postu a úsilovným modlitbám za mír... Ale kolik lidí přijalo tuto výzvu? Podívejme se, co na to říká emerit. arcibiskup ze Splitu (do této provincie patří i diecéze Mostar s farností Medjugorje) Mons. Frane Franić, známý koncilní teolog, před-seda teologické komise býv. ju-goslávské biskupské konferencev rozhovoru s vídeňskými přáteli letos v srpnu:

"My Chorvaté v Chorvatsku a v Bosně - Hercegovině jsme nepřijali výzvu medjugorské Madony jak se patřilo. Bylo slyšet také, že "Me-djugorje je největší lež v dějinách církve". Mostarský biskup Zanić byl po celou dobu proti. Biskupové ho většinou v podstatě následovali, je-nom tolerovali Medjugorje jako místo modlitby. V posledním prohlášení z 25. 5. 91, měsíc před vypuknutím války, řekli, že budou pomáhat poutníkům z celého světa... ale přes-to opakovali, že až dosud nenašli nic nadpřirozeného a že komise musí pokračovat v bádání.

Nevím, co ještě komise očekáva-la, když už měla tolik zázraků vědec-ky prověřených a tolik konverzí z celého světa. Toto našim bisku-pům nestačilo. ... Ale až dodneška nepoznali hlas Matky Boží, která nám nabízí mír a říká, že ona sama s našimi modlitbami mír vybojuje.

Když byla v Medjugorje pode-psána první dohoda mezi muslimy a Chorvaty, myslel jsem, že je to zá-zrak Královny míru. Ale dohoda se nevedla ve skutek. Medjugorje však neskončilo, poselství platí. Jenom my Chorvaté jsme ho dostatečně nepři-jali. Biskupové jsou proti a nikdo z nich nikdy neřekl: "Pojďme tam, je to hlas Matky Boží."

Dokonce papež řekl biskupům v jedné audienci, aby se obrátili na Královnu míru. Oni řekli ANO, ale šli do místa poblíž Záhřebu, které je zasvěceno Královně míru. Ne do Me-djugorje, i když je to naše svatyně. Ježíš nemůže být spokojen, když sem přichází jeho Matka a nikdo z biskupů ji neuzná. Když po deset let se tu dějí zázraky a oni říkají "To nic není!" . "

Potom odpověděl na dotaz stran posledního tvrzení mostarského biskupa, Mons. Ratko Periće, který prohlásil: "Pro mne má větší váhu názor 20 biskupů než všechna ta svědectví a entusiasmus 20 mili-ónů věřících", a potvrdil: "Pro mne je to naopak. Lid z celého světa i papež jsou pro Medjugorje. Myslím, že není dobré tak odporovat lidu. (Je to také sensus fidelium, řekli by teologové.)

Biskupové nikdy neřekli, že modlitba v Medjugorje není korek-tní a ani že to, co se tam káže, neodpovídá učení církve nebo že je tam něco, co mu protičečí. V Lurdech žádná komise nikdy ne-prohlásila, že Bernadeta viděla Ma-donu. To není ta otázka, která se týká komise a biskupů... Komise má jenom objasnit teologickou otázku: zda v poselstvích je či není něco, co neodpovídá oficiálnímu učení církve, něco, co neodpovídá pravdě. To oni neřikají.

Osobní vzpomínka: už první ve-čer, kdy jsem byl přítomen v Medju-gorje (prosinec 1991), jsem cítil, že je tu něco mocného... Potřeboval jsem jenom rok k tomu, abych mohl říci: ano, jsem o tom přesvědčen. Jsem o tom přesvědčen, že je tam vysoký stupeň mystiky. To mne pobízí stále více zápasit se zlem, které je ve mně samém, a nezemdlet.

Pro mne je snadnější věřit než nevěřit. Jestliže bych nevěřil v autenticitu zjevení, musel bych říci, že všichni vizionáři jsou lháři. A musel bych předpokládat, že všichni tam jsou jsou strašní podvodníci... A to nemohu. Poznám jsem tyto osoby jako lidi čestné."

Na poznámku, že Split zůstal ušetřen války, odpovídá Mons. Frančić:

"Cítím se jako slabý člověk a slabý svědek: polovina kněží mé diecéze mě nenásledovala: jenom lid převážnou většinou Medjugorje přijal. Zda se v tomto městě hřeší méně než v druhých, to budeme vědět až v nebi. Pro mne je zázrakem, že toto město zůstalo ušetřeno, aspoň dosud. Každý dobrý dar přichází od Boha, i tento."

(Gebetsaktion, Vídeň, čís. 30/93)

Mezi těmi "20 milióny věřících" bylo i na 300 biskupů a tisíce a tisíce kněží... Mostarská biskupská rezidence i katedrála jsou v troskách... Jen několik kilometrů od Medjugorje, které bylo cílem několi-ka útoků (z příkazu srbského generála mělo být srovnáno se zemí!) a je nepoškozeno... Náhoda?

Doufejme, že nynější výzva Sv. Otce "Hleďme k Marii, Královně míru" bude pochopena správně - i bez kartografických omylů...

MYŠLENKY P. MARTINA STŘEDY, OBRÁNCE BRNA PŘED ŠVÉDY

Každému zlu v tomto životě, ať jest to vinou nebo trestem, lze se vyhnouti, a ne-přihodí se vždycky, co nás někdy děsí nebo nám hrozí.

Neštěstí člověk méně cítí, jestliže si ho nevšímá a myslí na dobré věci, jichžto užil nebo které naň čekají.

V každém zmatku či pochybnosti, jde-li o tajnou věc, se důvěrně obrať k Bohu, po-užij pravidel správné volby a bez obav udělej to, co se ti zdá být lepší nebo méně nesprávné; a pak buď klidný, ať se stane cokoliv, protože jsi učil zadost zdravému rozumu a Bohu.

Měj rád prosté věci a spokoj se s málem - zakusíš velký pokoj.

Šetři svým časem, jako umíš šetřit své peníze.

Nikoho neodsuzuj, aniž bys ho předtím vyslechl.

Myšlenka na neděli

Žijeme dnes ve světě, který se stal jakýmsi složitým, nepřehledným. Člověk se snaží najít svoje místo v tomto světě, snaží se najít své povolání, své uplatnění. A přitom hledání poznává, že všechno není tak snadné, jak se zdálo, jak se veřejně říká. Aby mohl dobře žít, musí mít nějaký pevný bod, nějaký jasný cíl. To platí jak v obyčejném zaměstnání tak v životním povolání křesťanů.

Bůh nás povolal, abychom se stali jeho dětmi. Boží povolání je pozvání lásky. A proto je vždycky je-mné a ohleduplné.

V prvním čtení jsme byli svědky, jak Bůh volal malého chlapce Samuela. Čtyřikrát za noc ochotně vyskočil a poslechl. A protože Boží volání je vždycky zvláštní, tak ani Samuel mu hned neporozuměl. Musel si nechat poradit. Hledal vysvětlení, našel je a pak na ně odpověděl.

S podobnou ohleduplností a citlivostí povolává Ježíš učedníky i v Novém zákoně. Dva Janovi učedníci jej sledují. Šli za ním, protože Jan řekl: "Hle, Beránek Boží!" Sledovali ho. Ježíš je tedy neodvolal z práce, nesetkal se s nimi přímo. On se jich zeptal: "Co hledáte? Co byste chtěli?" A oni se zeptali: "Mistře - kde bydlíš?"

Je to jakási zdvořilostní otázka, která prozrazuje nejenom zvědavost, ale také touhu vědět, kde je Ježíš doma. Doufají, že se vytvoří nové, trvalejší společenství, tam, kde Ježíš bydlí. Sázejí do tohoto muže své naděje, chtěli by s ním sdílet jeho osud, vědět, kde je "doma".

Zde můžeme doslova říci, že to byl Jan Křtitel, který jim ukázal ke Kristu cestu. Byla to slova Janova, která je přiměla za ním jít. Proto mají touhu Ježíše poznat a něco se o něm dovědět. A kdyby to bylo možné, tak i zůstat s ním.

Ježíš respektuje jejich přání a neodmítá je. Ani je nepřesvědčuje, nechytá se možnosti hned je dostat a okamžitě připoutat k sobě. Jeho pozvání svědčí o lidském taktu: "Pojďte a uvidíte!" Je to pozvání a zároveň výzva.

Teprve později se dovědí, jaké důsledky bude mít tento jejich první krok. Dovědí se, jaká je skutečnost, kam povede jejich cesta, jak bude jejich touha a naděje splněna. Ptají se otázkou: "Kde bydlíš?" Ježíš jim neslibuje pěkné obydlí, útulný domov. Poznají a pochopí později. "Lišky mají doupata, ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil." To všechno musí zažít, prožít a tím projít.

Tak je tomu u každého povolání Božího. Když Bůh někoho povolá, čeká toho dotýčného cesta růstu, poznávání a dozrávání. Nikdo není hotov. Toto tajemství růstu je skryto v samotné cestě pozemského života

Ježíše, Syna Božího. Nepřišel jako hotový Mesiáš, Vykupitel. Narodil se jako každý jiný člověk, musel být vyplán svojí maminkou, musel růst po lidské stránce třicet let ve skrytosti. V tomto dynamickém růs-tu Ježíše je naznačeno povolání a růst každého z nás. Bůh dá povo-lání, ale my musíme odpovědět. Nejenom jediným slovem, ale celým životem. Pod pojmem celý život pak rozumíme časový úsek, ve kterém se povolání naplňuje. Kolik lidí bylo povoláno, kolik jich začalo a kolik jich dokončilo?

Měli bychom si promyslet, jak na tom jsme my. I my jsme Ježíše ob-jevili, přijali jsme od něho první po-volání stát se Božími dětmi. Také nám Ježíš řekl "Pojďte a uvidíte!" Je to nevtíravé pozvání lásky. Jde jen o to, abychom vždy znovu udělali další kroky, odvážili se experimentu setkání. A šli s Ježíšem až do konce životní cesty.

Měli bychom se zeptat: Jak da-leko jsme s naším povoláním, jak daleko jsme dorostli?

PAPEŽ SE NEBOJÍ

Žádný papež v tomto století nebyl tolikrát vystaven ne-bezpečí násilné smrti jako nynější Sv. Otec Jan Pavel II.

Vážné, takřka smrtelné zranění v r. 1981 z rukou Alího Agci na Sva-topetrském náměstí v Římě nebylo jediným případem. O rok později ve Fatimě se neúspěšně pokusil za-útočit na něj s dýkou v ruce dušev-ně chorý kněz vysvěcený exkomuni-kovaným arcibiskupem Lefébvrem, následujícího roku před katedrálou v Soulu v Jižní Koreji začal po něm střílet neznámý muž, téhož roku v nikaragujské Managui za vlády ko-munistických sandinovců se po ho-milii v katedrále, kritizující teror re-žimu, náhle "ztratil" jeho papa-mobil... Musela být přistavena černá limuzína, která ho odvezla jiným směrem než bylo původně naplá-nováno.

V Holandsku r. 1985 vyzývaly plakáty tzv. "Rudé protipapežské fronty", "Protipapežského národního výboru" a dalších organizací k pe-něžním sbírkám pro papežova vra-ha. V Manile na Filipínách stálo na plakátech před návštěvou Sv. Otce: "Vyhoďte Marcose i Wojtylu do povětří! Ať Alláh bohatě odmění vlastence, který vykoná tuto svatou povinnost!" Při nedávné návštěvě v Albánii musela být změněna trasa přeletu z Tirany do Skadaru, neboť podle informací italského deníku "Il Giornale" chtěli černohorští teroristé sestřelit papežský vrtulník.

Papež má samozřejmě ochrannou službu. Není však v jejich silách a moci být "všude", proto je z mnoha stran Sv. Otcí doporučováno, aby své cestování omezil na minimum. Jak na to odpovídá on sám? Tak jako pastýř ochotný podle slov Kris-tových kdykoliv se obětovat za ovce: "Není možno zamknout pastýře v pancéřové pokladně jen proto, že několik černých ovcí číhá na jeho život."

Podle polského týdeníku

"Gosc niedzielny" zpracoval R. Malý

(-JD-)

PAPEŽ ZNOVU NA SICÍLII

Sv. Otec Jan Pavel II. chce na jaře letošního roku vykonat opět pastorační návštěvu Sicílie. Jak oznámil arcibiskup z Catanie Luigi Bommarito, je úmyslem papežovým promluvit ostře a důrazně do duše "aktérům a mužům ze zákulisí organizovaného zločinu, mafiánům, obchodníkům s drogami a dalším, kteří nelidsky vysávají krev oby-vatelstva".

Falešní proroci

Jiné evangelium není: jsou jen někteří lidé, kteří chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak.

(Gal 1,7)

Jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet.

(Gal 1,9)

Mezi věřícími kolují již delší dobu v opisech šířená "poselství" od blíže neurčené "Anežky", která chce zů-stat v anonymitě a která o sobě tvrdí, že přijímá tato "poselství" od P. Marie. Šířitelé a obdivovatelé těchto tajuplných "poselství" uvítali s nadšením publikaci Marie Králové Hlas věčnosti, s

kterým přichází nakladatelství GEMMA 89. Tato publikace má být souhrnným vydáním všech "samizdatově" šířených Anežčinych "poselství" a modliteb do-plněným o nejnovější skutečnosti.

Autorka publikace se pokouší zařadit "Anežku" mezi omilostněné vizionáře. "Panna", která k Anežce promlouvá jakýmsi tajemným "vnitř-ním hlasem, vycházejícím z hrudi", se odvolává na Medjugorje a Turzov-ku, zmiňuje se i o La Salette, Lur-dech a o Fatimě. I když obsah "poselství" v leccems připomíná nebo kopíruje především Medjugorje, jsou zde i velmi zásadní rozdíly:

1. V první řadě je to přísná anonymita místa i osoby "zjevení". Je to okolnost, se kterou se nesetkáváme v žádném případě, ať už církví uznaných či dosud neuznaných mariánských zjevení, a která podle logické úvahy nemůže být výsledkem výslovného přání zjevující se "Paní", neboť činí celý případ naprosto nekontrolovatelný a vystavuje jej nebezpečí zneužití a podvrhů.

2. Od poselství, jak je známe z Medjugorje nebo ze vzkazů tlu-močených Otcem Gobbim, se "Anežčina poselství" liší kategorickým tónem, který nesmlouvavě nařizuje, odsuzuje a vyhrožuje. Její "Paní" má často naspěch, je i nervózní a nedůtklivá (viz str. 129 - 130).

3. Jako zcela nový prvek tu vystupuje jakýsi druh "nové ka-techeze". Anežce jsou odhalena "tajemství" a dostává za úkol, aby poučila církev, která nemá jasno, co je to víra, co je to Nejsvětější Trojice a především, jak je to s posmrtným životem. Jazyk i terminologie je často zmatená, myšlenky neurovnané, až chorobně překotné. Není možné v rámci jednoho článku ro-zebrať úplně zmatenou teologii, kterou nám M. Králová prezen-tuje. Ilustrujme si to alespoň něko-lika ukázkami:

Víra není dar, k víře je nutno se propracovat intelektem. (str.102) "Kdo nevidí přesné zákony přírody, kdo nepochopí pestrost tvarů a ne-uzná, že to byl jakýsi Stvořitelův rozmar, kdo nepochopí srdcem, že dráhy hvězd jsou určeny a že hvězdy se rodí a umírají jako vše hmotné, ten nemůže najít víru." (str. 116) "Polovina lidí ať uzná Boha Otce. To znamená, že nemusí uznat Syna. Ani jiná vyznání nejsou za-vržená, pokud věří v jednoho Boha, Stvořitele vesmíru, duchovna a živo-ta ve hmotě." (str. 34)

Nejsvětější Trojice prý již není dnes tajemství: "Vy přece víte, co jsou to dimenze. V třetí dimenzi - v prostoru - byl Ježíš. Bůh Otec je v n-té dimenzi, t. j. v nekonečné di-menzi. Duch Ježíšův a Otcův přebý-vá mezi vámi a je to vždy tatáž oso-ba či vlastně duchovní bytost. Nej-světější Trojice je duchovní bytost v různých dimenzích." (str. 121)

Podle toho se také interpretuje seslání Ducha sv.: "...my jsme setr-vali v modlitbách a čekali, že přijde můj Syn. Přišel, ale v jiné podstatě. Přinesl s sebou část Boha Otce, ve světle plamínku přinesl sám sebe..." (str. 120) "Náhle nad hlavami jede-nácti (!) jsem viděla něco, čemu se říká Eliášův oheň. ... A potom jsem Ho náhle spatřila. Stál ozářený těmi plaménky a já jsem pochopila, že přišel Utěšitel a že je to Jeho jiná podoba, že on sám je Bůh v lidské podobě, ale stejný Bůh, který stvořil i mne. Chápete...? Trojedinost Boží jsem pochopila právě v tom okamžiku. Pro mě byl Ježíš viditelný, pro jedenáct už jen plamének, ... symbol všestravujícího živlu." (str. 31)

Tajemství zmrtvýchvstání Páně a nanebevzetí P. Marie spočívá v tom, že prošli atomovým výbuchem: "...vše se událo přesně 15. dubna o půlnoci středo-evropského času. Tak jako se můj Synáček narodil o půlnoci, tak přišel znovu o půlnoci. Ježíš vyšel z hrobu sice v oslaveném těle, ale hrob se otevřel po "atomovém vý-buchu" vycházejícím z pohřebního rubáše. " (str. 29) "...Kristovo tělo, vzhledem k jeho zázračnému početí, bylo biologicky odlišné: bylo předem připraveno pro náhlý rozpad po od-chodu ducha. Proto ten známý "ato-mový výbuch" a otláčení Kristovy poslední podoby do plátna. V něm zůstala jen část atomů; většina se rozptýlila do zemské kůry a jenom znovu přišedší Kristus je mohl znovu spojit do oslaveného těla. ... Zdá se, že koncentrace atomů jeho těla byla hustší, než bude potřebovat každý obyčejný smrtelník. (str. 236)

Mé tělo prošlo "výbuchem", aby mé atomy byly rozváty po zeměkouli aby byly předchůdci víry a lásky k Bohu a snad i ke mně. Tyto atomy našich těl jsou zárukou, že víra na Zemi nebude zlem vymýcena. ... Pán chtěl tímto činem ukázat, že hmota, kterou stvořil, má stejnou kvalitu, jako duchovní svět. (str. 238)

"Smrt není!" Jsou to jen pře-chody do nových dimenzí. Je to přechod u nultého stupně do první-ho stupně, který je pouhopuhým pokračováním života v hmotě. (str. 259) Člověk má možnost se rozhodnout, zda chce žít znovu jako člověk a napravovat své viny, nebo zvolí očištec. Odtud má možnost nava-zovat kontakty s lidmi a vnukat jim dobré myšlenky a tak postupně přecházet do vyšších a vyšších di-menzí. "Panna Maria" výslovně potvrzuje existenci reinkarnace (str. 218). Hovoří také o Vatře neboli radě veleduchů, která může odsou-dit člověka do nemilosti až do po-sledního soudu (str. 260).

Na stránkách této publikace najdeme také něco jako další apokryfní evangelium, z něhož se dovídáme, že sv. Josef byl pro P. Marii předmětem pokušení, že Boží Syn se před svým nanebevstoupením zdržoval u své Matky, která pak zemřela takřka slepá v 63 letech na selhání srdce.

"Díky Matoušově evangeliu trvalo staletí, než si kardinálové uvědomili, že Matka Páně musí být výjimečná proti ostatním." (str. 98)

Po podobných "katechezích" se "Panna" ptá svých vizionářů: "Porad'te mi, co mám udělat, aby mě uznali biskupové a Vatikán." (str. 54)

Pokud by křesťané měli přijmout tato naučení, museli by založit no-vou sektu.

Je zcela pochopitelné, že s tako-vými texty by autorka nemohla uspět v žádném křesťanském nakladatelství. Ale jakkoliv má "Anež-ka" přísně nařízeno zůstat v napros-té anonymitě, nakladatelství "Gem-ma 89" se podařilo vizionářku vypá-trat a nabídnout jí vydavatelskou spolupráci.

Odkud tento zájem nakladatelství Gemma 89? Se zájmem Gemmy o mariánská zjevení se setkáváme již v roce 1990. Tehdy se představilo jako nakladatelství "Společnosti pro harmonický rozvoj a duchovní rozměry člověka".

Je také vydáván časopis Gemma, jehož posláním je "seznamovat čtenáře s myšlenkovými proudy a tradicemi zejména v oblasti parapsy-chologie a psychotroniky, transperso-nální psychologie, alternativní medi-cíny a terapie, východních a kře-sťanských esoterních učení a jejich přesahem do zavedených vědních oborů. ... Jde o celistvý pohled na skutečnost, hledání společného ja-zyka a jednotícího porozumění".

Většina čtenářů asi neměla tuše-ní, o co vlastně jde. Součástí křesťanství, jako výstižně vyjadřuje tento úryvek z 11/93 čísla měsíčníku Gemma: "Samozřejmě ná-boženství, jako křesťanství, katolická církev, buddhismus, hinduismus a j. se svou vnější formou a cestou od-lišují, ale v hloubce vnitřního duchov-ního poznání - mystického prožitku - je to stejné. .. Zpočátku může být člověk veden nějakým náboženstvím, neboť všechna náboženství jsou za-měřena tak, aby byla přístupná širo-kým vrstvám, aby lidé byli vedeni a dostali duchovní směr. Potom když má někdo opravdu hlubší zájem a ponoří se plně do víry, může dojít k tomu, že to určité náboženství se mu stává těsné, a on jde dál. Často zjistí, že mu nestačí jedno nábo-ženství, ale shledává mnoho zají-mavého i v ostatních náboženstvích a syntézou pak dochází k větší hloubce poznání. ... V něčem nám může být blízký africký šamanis-mus, v něčem zajímaví američtí in-diáni, v něčem je úžasná filozofie Východu a v něčem je nám blízká niterná křesťanská mystika. Všechno má pozitivní hloubku a nakonec kaž-dé náboženství vede k jednomu Bohu... Za vším stojí jeden Brahma, jeden boží Duch, který je prost vši dvojakosti, je to jedna tvůrčí pod-stata všeho." (str. 26)

Náš čtenář F.Š. se také domnívá, že nakladatelství Gemma 89 se svým časopisem a reklamními služ-bami je u nás jedním z center pro šíření a propagaci protikřesťanské ideologie Nového věku, která je smě-sicí okultismu, jasnovidectví, astro-logie, hypnózy, ufologie, orientální meditace a jógy, spiritismu, čaroděj-nictví a vychází z přesvědčení o sa-mospasitelné moci člověka, který se musí vrátit k původním zdrojům své duchovní moci a síly. Tyto názory se neobjevují jen v tisku, ale pronikly hojně do rozhlasu a televize. Je tře-ba zdůraznit, že toto nové "nábo-ženství" je daleko rafinovanější a záluďnější, než různé sekty na př. Svědkové Jehovovi. To nám demon-struje i situace, do níž nás staví svou publikací "Hlas věčnosti".

Není vyloučen záměr:

Ti křesťané, kteří již dříve byli okouzleni "poselstvími a modlitbami" tajemné "Anežky", spolknou s touto návnadou i ony "perličky nového náboženství". Ti, kteří knihu odmít-nou, odmítnou s ní i "soukromá mariánská zjevení". Mezi jedněmi i druhými dojde k prohloubení roz-porů, k neklidu a nejistotě a za této situace mohou být lidé přístupnější názoru, že křesťanství se vlastně přežilo a je třeba se vrátit k "původ-ním velkým duchovním cestám lidstva", které nám zpřístupňuje "náboženství nového věku".

Opravdu není snadné orientovat se v této situaci, zvláště když někdy selhávají i ti, kteří by měli být věří-cím oporou. Snad nám mohou po-moci tyto zásady:

1. Citové okouzlení, které pocítu-jeme při čtení různých anonymních náboženských textů, není znamením jejich věrohodnosti. Modleme se s čistým a pokorným srdcem vytrva-le k Duchu svatému, aby nám udělil své dary a učil nás rozlišovat, co je Boží a co je lidské.

2. Jestliže musíme rozhodně odmítnout knihu Hlas věčnosti, neznamená to, že odmítáme i to, co přejímá z obsahu poselství, jejichž zdroj a pramen známe a která jsou nám dostatečně známá a přístupná i bez této publikace.

3. Při výběru náboženské litera-tury se orientujme na prověřená ka-tolická nakladatelství.

4. Nakladatelství GEMMA 89 není podle našeho názoru křesťanské nakladatelství. Křesťanství, o kterém mluví a kterého se dovolává, nevychází z evangelia ale z pavědeckých synkretismů "duchovních proudů" lidstva.

5. Bez potřebné průpravy se ne-pouštějme na tenký led rádobý vědeckých nauk o skrytých zdrojích síly v člověku, v přírodě a ve vesmíru. Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filozofováním, založeným na lidských výmyslech, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu (Kol 2, 8-9).

6. Doplňujeme soustavně své náboženské vzdělání z ověřených zdrojů a u spolehlivých učitelů, které pro jejich život i vzdělání může doporučit sama církev. -vu-

Poselství Panny Marie z Fatimy se naplňuje

Navečer 1. 9. 93 byla v kostele Neposkvrněného Početí P. Marie v Moskvě zahájena činnost vyššího duchovního semináře pod názvem Maria - Královna apoštolů. Je to jistě historická událost pro katolickou církev v Rusku. Slavnou mši svatou celebroidal apoštolský nuncius v Moskvě arcibiskup Francesco Colasuono spolu s iniciátorem semináře arcibiskupem Tadeuszem Kondruszewiczem, apoštolským administrátorem evropské části Ruska, biskupem Josefem Werthem, apoštolským administrátorem latinského obřadu v asijské části Ruska, jihokorejským biskupem Augustinem Cheongem a dalšími hodnostáři. Pravoslavnou církev zastupoval archimandrita Aleksij. Dále koncebroval 30 kněží z Ruska, Běloruska a jiných zemí světa. Byly přítomny řeholní sestry různých řeholí, začínající alumní a jejich rodiny, jakož i množství věřících, děkujících Bohu za účast na této historické události a prosících za šťastnou budoucnost semináře začínajícího svou činnost.

Arcibiskup Kondruszewicz již od svého uvedení do úřadu 28. 5. 1991 usiloval o založení a otevření semináře v Moskvě. Bylo zapotřebí dvou let usilovné starosti k realizování tohoto projektu, což bylo podpořováno intenzivními modlitbami pro střednictví P. Marie. Arcibiskup plný důvěry řekl: "Maria mne nikdy nezklamala, vždyť právě ona v r. 1917 ve Fatimě předpověděla obrácení Ruska." Seminář v Moskvě proto bude mít za patronku nej-světější Matku.

Profesorský sbor, jehož rektorem je Ital dr. Bonuardo Antonini z Verony, tvoří přednášející z Itálie, Spojených států, Německa, Francie a Běloruska. Přednášky se konají v sále kostela Neposkvrněného Početí P. Marie, seminaristé musejí den-dě překonávat vzdálenost 10 km z bydliště na přednášky s použitím městské dopravy. Pro jídlo mají dva malé pokoje nedaleko od místa přednášek. Neočekává je tedy nikterak snadný a pohodlný život. Do prvního ročníku nastoupilo 11 seminaristů, 4 jsou Moskvané, zbytek z různých míst evropského Ruska, jeden z Kazachstánu. Když za návštěvy Sv. Otce Jana Pavla II. ve Vilně mohl arcibiskup představit Sv. Otci již 12 alumnů, jimž udělil apoštolské požehnání, papež arcibiskupovi řekl: "Bude jich zanedlouho 120!" Pán vyslyšel hlas nástupce sv. Petra, neboť v semináři je již 15 alumnů.

Na závěr bohoslužby k zahájení činnosti semináře poděkoval arcibiskup rektorovi za jeho vytrvalou činnost ve prospěch semináře a ekonomovi za všechnu námahu k vytvoření materiálních podmínek jeho existence. Mnoho vřelých slov věnoval salesiánovi Josefu Zaniewskému, faráři farnosti Neposkvrněného Početí za vstřícnost k potřebám semináře, jeho přijetím do objektu svatyně a za vybavení jeho prostor. Poděkoval též profesorům a všem dobrodincům jakož i rodičům alumnů za vychování synů, kteří chtějí oddaně sloužit Bohu a církvi. Ko-nečně otcovsky oslovil všechny alumný a přál jim velkodušné vytrvání na zvolené cestě, když Rusko potřebuje tak naléhavě kněze.

V děkovné promluvě na závěr arcibiskup řekl: "Dosud katolická církev v Rusku jako živý organismus žila a pracovala z cizí krve poskytnuté transfúzí. Tou byli kněží, kteří přišli z různých stran světa, aby Rusku a věřícím pomohli. Jsme jim všem velice vděční. Bez nich bychom se nemohli hnout z místa. Ten organismus však potřebuje vlastní krev. Pouze tato vlastní, svěží a zdravá krev může zabezpečit život, zdraví i práci člověka. Má-li člověk žít, musí pravidelně bít jeho srdce. Srdcem naší církve je seminář. Díky jemu se jí dostane zdravé a svěží krve z vlastního organismu a tou jsou kněží z našeho společenství, aby sloužili celému organismu katolické církve v Rusku. Dnes před našima očima začalo toto srdce bít. Prosme Boha a přejme si, aby to srdce vždy bilo pravidelně a do celé ruské církve dodávalo svěží a zdravou krev. Bohu buď dík i Matce Boží - Královně apoštolů, již je seminář zasvěcen a svěřen její péči."

Zkrácený text salesiána Zdislava Wedera uveřejněný ve varšavském Ladu č. 10 ze 14. 11. 1993 přeložil Měčislav Razik.

Zklamalo křesťanství?

"Nezklamalo křesťanství?" táží se mnozí tváří tvář světové krizi, která vězí hlouběji, než by mohli politici a hospodáři odhalit. K tomu se dá ihned dodat, že je mnoho druhů křesťanství, které skutečně zklamaly. Typické pro toto selhání jsou následující tři druhy:

- 1/ Křesťanství růžových pilulek
- 2/ Křesťanství ve službě pomáhat
- 3/ Rumba - křesťanství.

1/ Křesťanství růžových pilulek se vyhýbá disciplíně oběti, morálnímu zákonu a pravdě. Přináší však pocit vzplanutí a podporuje nadšení. Obětuje oltář pohodlné posteli a kříž klinice.

2/ Pomáhající křesťanství se snaží pečovat o nemocnou, zraněnou společnost do té doby, dokud věda nedocílí větší pokrok a tím učiní křesťanství zbytečným. - Pomáhající křesťanství se angažuje pro světová hnutí, umění, spolužití a hledá věci, které potřebují umělé dýchání. Mnohdy ztotožňuje Boží království s dílnou, jindy s kapitalismem.

3/ V Rumba-křesťanství se pohybuje jen spodní část těla. Hlava a srdce zůstávají pokud možno v největším klidu. V Rumba-křesťanství není cit, žádná velká láska, ale ne-slychaná aktivita. Kdo hraje dobře golf, napíše dobrý článek nebo natočí dobrý film, je považován za křesťana. Protože toto křesťanství zklamalo, tvrdí určití lidé, že křesťanství již bylo vyzkoušeno a shledáno nevyhovujícím. Chesterton na to odpověděl, když napsal, že "křesťanství bylo shledáno tvrdým, nebylo však ještě vyzkoušeno". Snad by bylo správnější říci, že bylo shledáno lehkým, ale nebylo vyzkoušeno - lehké totiž ve smyslu, že jen s námahou může být rozlišeno od psychologie, sociologie nebo nějakého přirozeného náboženství.

Mnozí zapomněli, že křesťanství v sobě zahrnuje obět, smrt hříšců a milost pro zásluhy kříže vlitím Du-cha svatého. Tím vznikla ve světě velká prázdnota a jalovost.

Moderní člověk nemusí poznat "jasnou milost", neboli přítomnost Boha ve své duši. Ale poznává "temnou minulost", neboli pocit jeho nepřítomnosti. Co jiného je temná minulost než prst Boží, který duši otřese a způsobí neklid, jímž je člověk vržen i když ne dobrotou Boží do náručí Boha, tak přece jako k poslednímu útočišti. Jak píše Fr. Werfel: "Lidský rozum může být zasažen buď shora vírou nebo zdola šílenstvím." To je jen moderní výraz pro pravdu sv. Augustina: "Nemohu žít sám v sobě, nežiji-li v Bohu."

Fulton Sheen,
přel. P. Václav Divíšek

OTČE NÁŠ

Christoph Casetti, generální vikář v Churu, Švýcarsko

Kdo věří, má svoji víru znát a vyznávat. Proto jde v našem seriálu především o vyznání víry. Pána, kterého vyznáváme, můžeme potkat ve slavení svátostí. Příkázání nám pomáhají žít víru ve všedním dni. Vždycky jde o živý a osobní vztah k Bohu. Tento vztah je modlitba.

Nejznámější modlitba

Otčenáš je jistě nejznámější a nejrozšířenější modlitba. Znájí ji všichni křesťané. Mnozí si ji pamatují, i když už dlouho ztratili kontakt s církví nebo některým církevním společenstvím. Je to modlitba, kterou nás naučil sám Ježíš. Proto se nazývá také modlitbou Páně. Je to "nejdokonalejší modlitba" (Tomáš Akvinský) a "shrnutí celého evangelia" (Tertulián).

Ježíš se modlí a učí modlitbě

Učedníci prožívali Ježíše vždy jako modlícího se člověka. Cítili, že rozhovor s jeho Otcem tvořil střed jeho života a jeho osobnosti.

Lukáš píše: "Ježíš se modlil na jednom místě. Jakmile přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: "Pane, nauč se nás modlit, jak i Jan naučil své učedníky" (Lk 11,1-2).

Ježíš splnil tuto prosbu, čímž dal svým učedníkům Otčenáš. Lukáš to vylíčil v kratším pojetí. Způsob, jak se tuto modlitbu modlíme v osobní modlitbě i při bohoslužbě, vychází z pojetí Matoušova evangelia (Mt 6,9-13):

"Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé!
Přijď království tvé!
Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi!
Chléb náš vezdejší dej nám dnes!
A odpusť nám naše viny,
jakož i my odpouštíme našim viníkům!
A neuveď nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého! (Amen.)"

Pozdější texty připojují k modlitbě Páně ještě chválu, která částečně vešla do církevní bohoslužby.

Neboť tvé je království, i moc a sláva na věky věků. Amen.

Otčenáš se skládá z jednoho oslovení a sedmi proseb, které obsahují všechny podstatné žádosti lidí. V prvních třech prosbách se jedná - jako u prvních příkázání - o vztah mezi Bohem a člověkem (tvé jméno ... tvé království ... tvá vůle).

V dalších čtyřech prosbách jde bezprostředně o nás (chléb náš ve-zdejší ... naši viny ... neuveď nás ... zbav nás ...)

1. Oslovení:

"Otče náš, jenž jsi na nebesích"

"... odvažujeme se říkat"

Ježíš nás učil říkat Otče - oslovovat Boha jménem Otče; že je tímto otcem míněn Bůh, ukazují slova "na nebesích", která Matouš připojuje k objasnění. Židé z úcty rádi opisovali jméno Boží. Otcem na nebesích je tedy myšlen ten otec, který je Bohem a žádný lidský otec.

Tak vyznáváme už v oslovení této modlitby v úctě a klanění naši víru v Boha. Smíme tak činit, protože jsme jako bratři a sestry Ježíšovi dětmi Božími. Jsme povoláni, aby-chom byli účastni na životě a lásce trojjediného Boha.

S dětskou důvěrou

Jestliže smíme našemu Bohu říkat "otče", pak to znamená, že Bůh je milující - a to takový milující, který si svoji lásku neponechává pro sebe, nýbrž daruje ji dále. To totiž vyplývá z otcovství, že předává lásku a život. Ale protože otec na nebesích je Bůh, je rozdíl mezi ním a všemi pozemskými otci - on je otcem bez hranic, bez omezení.

To, co lidského otce omezuje, odpadá. On je ten, který mě miluje, více než otec miluje své dítě. To znamená za prvé, že mám všechno od něho, a za druhé, že mě miluje také když jsem zlý a nezasloužím si jeho lásky. Bůh dokonce říká: "A kdyby na tebe tvoje matka za-pomněla, já na tebe nezapomenu (srovnej Iz 49,15). Je lepší než nejlepší rodiče, on je láska sama. Ano, on je zcela osobní láska - ke mě a ke všem lidem. Bůh není nějaká věc, nějaká myšlenka, nějaká síla, nýbrž můj otec. "Abba" to zní, v aramejštině a tak říká sám Ježíš na Olivové hoře. Není to slovo pro "otce" ve vznešené hovorové řeči, neznamená to ani "milý otec", nýbrž "Abba" znamená jednoduše "papa", "tatínek". Tak důvěrně smím a mám být s Bohem!

Všichni a všechno jsou darem otce

Ježíš řekl: "On nechává vycházet své slunce na dobré i zlé a déšť sesílá na spravedlivé i na nespravedlivé" (Mt 5,45). Ano, také na nespravedlivé. Je také jejich otec. A my mu máme odpovídat, jako se odpovídá svému otci, jako v rodině. Stvořil celý svět jako otec, který za-řídil pokoj pro své děti, v němž na-konec všechny věci nesou pečeť "dar od otce". Pro křesťana znamenají všechny věci osobní spojení. Skrze tohoto "otce" dostává celý svět jinou tvář. Zákony světské zůstávají stej-né, jestli je používá věřící nebo ne-věřící; ale nazírání na svět je zcela jiné, podle toho, jestli věci jsou pro mě dopisy od toho, kdo mě miluje, nebo jen předměty. To je tedy to základní: To musí být moje pojetí Boha: Ty jsi můj otec. A protože jsi otcem všech, jsi naším otcem. A protože jsi "nebeský" otec, patří Ti všechen dík, všechna chvála a úcta.

Zasvěcení posledních let Života Panně Marii

Svatá Panno Maria, moje drahá Matko, když se nyní můj život schyluje k večeru, chci Ti radostně zasvětit poslední léta, která mi ještě Pán daruje a spojit je s posledními léty Tvého života na zemi.

Přijmi je ode mne jako dar lásky a vděčnosti, přijmi čas, který mi Pán Bůh dá prožít na zemi, přijmi i oběti a utrpení, které mi Boží láska sešle. Vezmi to všechno do svých rukou, očisti a posvět' to svou láskou a po-noř do krve Kristovy. Ve spojení s Je-ho i Tvou obětí nabídni všechno ne-beskému Otci v oběť lásky a smíru.

Moje drahá Matko, prozař konec mého života a pomáhej mi, abych do-konal svůj život v úkonu lásky k Bohu. Přijmi mě v hodině smrti do své mateřské náruče. Tuto prosbu Ti předkládám za všechny duše, za své drahé, zvláště za kněžské duše, které se blíží k večeru svého pozem-ského života a potřebují Tvé pomoci a ochrany.

Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého milo-val, řekl matce: "Ženo, hle, tvůj syn!" Potom řekl tomu učední-kovi: "Hle, tvá matka!" V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě.

Jan19,26-27

Nový katechismus o církvi

Zraněná jednota

Ve skutečnosti "v této jedné a jediné Boží církvi už od samého za-čátku vznikaly některé roztržky, kte-ré apoštol ostře kárá jako hodné od-souzení; v pozdějších stoletích však vznikly rozsáhlejší rozpory a nemalé

společnosti se odloučily od plného společenství katolické církve, leckdy ne bez viny lidí z obou stran". K rozštěpení, která zraňují jednotu Kristova Těla (totiž bludařství, odpad a rozkol) nedochází bez hříchu lidí.

Ti, kdo se dnes rodí ve společenstvích vzešlých z takových rozštěpení "a jsou vychováni ve víře v Krista, nemohou být v hříchu odloučení a katolická církev na ně hledí s bratrskou úctou a lás-kou... Ospravedlnění vinou ve křtu, jsou přivtěleni ke Kristu, a proto jim právem náleží jméno křesťan a synové katolické církve je oprávněně uznávají za své bratry v Pánu" (viz I,811-818).

Sjednocovací snahy křesťanů

V naší době křesťané pociťují ži-vou touhu po svornosti a jednotě. Všichni chápou, že svět může při-jmout evangelium, jen když věřící nebudou rozděleni. Úsilí o opětnou shodu, po obnovení potřebné jedno-ty, říkáme ekumenismus. K tomu cíli se udržují věčné rozhovory a ko-nají se společné modlitby. V bratr-ském a sesterském ovzduší, v atmo-sféře vzájemné úcty a důvěry je snadnější odkrývat pravdu. Ve dnech 18. - 25. ledna se v mnoha církvích uskutečňuje týden společ-ných modliteb za sjednocení kře-sťanů. Jejich úkolem je, tyto do-rozumovací tendence posílit a posvě-tit. Všichni, kteří nosí Kristovo jméno, měli by se spojit jako nikdy předtím v modlitbě Páně: Aby byli všichni jedno, jako ty, Otče, jsi ve mně a já v tobě (Jan XXIII.).

Druhý vatikánský koncil v doku-mentu o církvi zdůraznil, že Božské mateřství spojuje Pannu Marii s je-jím synem "a pro své zvláštní úkoly a milosti je také vnitřně spojena s církví". Společná úcta Bohorodičky zůstává trvalým poutem mezi zá-padními a východními křesťany i po jejich rozdělení. Proto také bylo úsilí o obnovení jejich jednoty často svě-řováno pod ochranu Matky Boží. Tuto skutečnost má vyjádřit i litur-gické slavení památky Panny Marie, Matky jednoty křesťanů.

Určitá shoda mezi křesťany exis-tuje již v současnosti; společné Pís-mo, společný křest, život milosti, láska k Bohu Otci a ke Kristu, vůle k jednotě ve většině křesťanských církví a biskupský úřad od apoštol-ských dob v pravoslaví. Nesoulad je ve vnitřním církevním životě, při sla-vení večere Páně a v některých otáz-kách církevního práva. Celkově však lze konstatovat, že to, co je pro kře-sťanské církve společné, je podstat-né, rozsáhlejší, než to, co je dosud rozděluje. Tato skutečnost skýtá ur-čité naděje do budoucna.

Vnější jednotu možno docílit jen vnitřní jednotou víry. Ta je zaručena Kristovou pomocí učitel-skému úřa-du církve a je viditelná ve službě biskupů a Svatého Otce. Ani případ-ná nedorozumění nám nedávají právo, abychom se potřebné shody vzdávali. Dostatek pokory, skrom-nosti, lásky a vzájemného pocho-pení je nám třeba k přiblížení se k ostatním a těch druhých k nám. Musíme odmítat všechno, co kalí součinnost a podporovat všech-no pozitivní, co sblíží a vytváří harmonii. Nepochopení a zdánlivá protikladnost často vedla v minulos-ti k tříštění (před 940 lety k odlou-čením východních církví, před téměř 480 lety k rozdělení západní církve), ale pouto jednoty zde zůstalo a stále je nově obje-vováno.

Katolická církev je přesvědčena, že zachovala, i když nedokonale, podstatu Kristovy zvěsti: všechny svátosti, plnost víry a nejdůležitější služby. V celé šíři katolické církve mají své místo - niternost i viditelné uskutečňování víry, svoboda i závaz-nost, Božská milost i lidské snažení, askeze i opravdová radost ze života.

Jedenáct století a dvacet pět let uplynulo od smrti našeho věrozvěsta sv. Cyrila (869). Ležel na smrtelném loži jen několik kroků od dnešního římského kostela Panny Marie Sněžné, jejíž obraz se nyní uctívá ve velehradském paladiu jako Matka jednoty. Vroucně prosil Pána o pev-nost víry a jednomyslnost těch, k nimž byl poslán. Tato jeho posled-ní modlitba byla nám vložena do vínku jako odkaz, "dědictví otců", smysl našich národních dějin.

Stanislav Zeman

Z KNIH

MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ s.r.o.

sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu O pravé oddanosti k panně marii

§ V. Velká pobožnost Ave Maria a růžence

Páté cvičení. Budou se velmi zbožně modlit Ave Maria čili Po-zdravení andělské, jehož cenu, dů-ležitost, výbornost a nezbytnost zná málo křesťanů, byť osvícených. Bylo zapotřebí, aby se svatá Panna zjevila několikrát velkým a neobyčejně osvíceným svatým, aby jim ukázala jeho důležitost. Například svatému Dominiku, svatému Janu Kapistrá-novi, blahoslavenému Alanu de la Roche. Ti sepsali celé knihy o divech a účinnosti této modlitby na obrá-cení duší. Hlásali a veřejně kázali, že jako spása světa se začala skrže Ave Maria, tak spása každého je zvláště připoutána k této modlitbě. ... Duše, která není zavlažována touto modlitbou, nerodí žádné ovoce a vydává jenom trní a je na prokletí.

Hle, co svatá Panna odhalila bla-ženému Alanu de la Roche, jak je to zaznamenáno v jeho knize De digni-tate Rosarii: "Věř, synu, a ohlašuj to všem, že jistým věrohodným a blíz-kým znamením věčného zatracení, je modlit se s odporem, vlažně a ne-dbale Pozdravení andělské, obnovu celého světa. ... Vždy se také pozo-rovalo, že ti, kteří mají na sobě zna-mení zavržení, jako bludaři, bezbožníci, pyšní a světáctí lidé, ne-návidí a mají v opovržení Zdravas Maria a růženec. Bludaři učí a mod-lí se ještě tak Otče náš, ale ne Zdravas Maria ani růženec; to je jejich hrůza, spíše by nosili hada, nežli by měli u sebe růženec. I pyšní katolíci jako by měli stejné sklony jako jejich otec Lucifer, mají pro Zdravas Maria jen pohrdání nebo jsou k němu lhostejní a na modlitbu růžence hledí jako na pobožnost, která se hodí jenom pro hloupé a pro ty, kteří neumějí číst. A naopak se

poznalo zkušeností, že ti, kteří mají velmi silné známky předurčení, milují a se zábavou a rozkoší se modlí Zdrávas Maria, a čím více ná-ležejí Bohu, tím více tuto modlitbu milují. ...

Nevím proč, ani jak, ale přece je to pravda, že nemám lepší tajemství, abych poznal, je-li kdo z Boha, než zkoumat, modlí-li se rád Zdrávas Maria a růženec. Říkám: jestli se je rád modlí. Je totiž možné, že je ně-kdo přirozeně i nadpřirozeně ne-schopen se je modlit, ale vždycky miluje a rozněcuje k němu ostatní.

... Dobře pomodlené Zdrávas Ma-ria, totiž pozorně, zbožně a skromně, je podle svatých nepřitelem d'ábla, kterého zahání na útěk, a kladivem, které ho rozdrucuje.

Úvahy o novém katechismu

Modlitba je veliký dar. V bodech 2560 a 2561 čtvrtého dílu nového katechismu je rozvedena myšlenka, že modlitba je utišením naší žízně. My žízníme po Bohu. Mohl bych připome-nout známou větu svatého Augustina: "Nepokojné je lidské srdce, dokud nespočine v Tobě, Bože." Nebo si při-pomeňme známou odpověď ze žal-mů, kterou rádi zpíváme: "Má duše po Tobě žízní, Pane, Bože můj, hned zrána Tě hledám a volám: [Buď se mnou!]" A katechismus připomíná rozhovor Samaritánky s Ježíšem, jak jej uvádí evangelium svatého Jana. Tam také vyslovil Ježíš větu: "Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: [Dej mi napít], spíše bys ty byla poprosila jeho, aby ti dal živou vodu." (Jan 4,10) Žena ho pak prosila: "Pane, dej mi té vody, abych už nikdy neměla žízeň." (Jan 4,15) Toto setkání Pána Ježíše se samaritánskou ženou je důkazem toho, že tak, jako člověk žízní po Bohu, ještě více žízní Bůh po člověku. Proto jí řekl: "Kdybys znala Boží dar, spíše bys ty byla poprosila jeho..."

Katechismus zde dokonce užívá zajímavého výrazu, že je to zázrak modlitby. Výstižně to vyjadřuje sv. Augustin, který praví, že "Bůh žízní, abychom my po něm žíznili". Proto už od nejstarších dob oslovoval člověka. Konečně vzpomeňme si i na slovo Pána Ježíše, které pronesl na kříži: "Žízním", a katechismus to rovněž připomíná. To byl projev nejen fyzické žízně, kterou Ježíš strašně trpěl, ale také projev jeho žízně po člověku, po každém z nás. Naše modlitba a to, že k němu dospíváme, to je věřící a milující odpověď na Boží výzvu. Pijte všichni z tohoto zdroje, pijte všichni z tohoto pramene. Bůh nám to říká už ve starozákonních dobách a to je též dokladem jeho touhy pro nás: "Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpukané, jež vodu neudrží." (Jer 2,13) Když se rohlédneme po dnešním světě, uvidíme, jak lidé po-hrdají tou cisternou Boží, a stále si chtějí vystačit sami, jen se svými silami. A výsledek? Ve dvacátém století to byly především dva hrozné bludy, které postihly celý svět a hlavně Evro-pu: německý nacismus a východní komunismus. To jsou ty chatrné, rozpukané cisterny. Lidé si mysleli: Ano, jedině my to vše vybudujeme bez Boha a pak nastane věčný blahobyt. A víme jak to skončilo. Totiž ono to ještě docela neskončilo. Bolestné a smutné důsledky zde stále trvají.

"Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody vyvěrající k věčnému životu." (Jan 4,13) A dále Ježíš volá: "Žízní-li kdo, ať přijde ke mně a pije... Potečou z jeho nitra proudy živé vody. To řekl o Duchu, jehož se mělo dostat těm, kdo v něho uvěřili." (Jan 7,38-39) Nebo bychom mohli připomenout slova proroka Izaiáše: "S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy" (Iz 12,3). Katechismus také připomíná jiné místo z Izaiáše: "Slyšte mne, kdo usilujete o spravedlnost... Pohleďte na skálu, z níž jste vytesáni, na hlubokou jámu, z níž jste vykopáni." (Iz 51,1) Tedy tato myšlenka, která se dá stručně vyjádřit větou: Bůh po nás žízní, protože je Láska a chce se sdě-lovat. A my k němu spěcháme mod-litbou. Odpovídáme na tuto jeho vý-zvu. Modlitba je veliký dar. Člověk tu žebřá o milodar. Člověk zde hledá vrcholné naplnění života. Člověk žízní po plnosti života. V modlitbě přijímá od Pána nekonečně vzácný dar.

Vzorem modlitby je pro nás Panna Maria. Ona tak žíznila po Boží Lásce, jako se všichni dobří Izraelité modlili vedení myšlenkami proroků: Ať přijde Mesiáš! Otevři se země a vydej Spasi-tele! Maria se modlila mimořádně vroucně. Víme, jak moudře vše sta-novil Boží plán. A víme též, jak ona plán naplňovala, když k ní přišel archanděl Gabriel s Božím posel-stvím. Její odpověď zněla: Staň se mi. To je ta odpověď, která vyjadřuje pravou víru a vroucí lásku. Prosme Pannu Marii o to, aby nás vedla svým ušlechtilým vzorem, a aby se za nás přimlouvala, aby naše modlitba ještě více vyjadřovala tuto vděčnost za velký Boží dar.

Několik bodů nového katechismu je věnováno myšlence, že modlitba je úkon srdce. Je to svazek srdcí, našeho srdce a srdce Boha, která je vrcholná Láska. V úryvku z listu apoštola Pavla Kolosanům je známá myšlenka, že "láska je svorník dokonalosti" (Kol 3,14), který má všechny lidi spojovat. A nejkrásnější svazek lásky je mezi Bohem a člověkem. Při této příležitosti katechismus uvažuje nad tajemstvím výrazu srdce.

V Písmu svatém se totiž v sou-vislosti s modlitbou užívá různých výrazů: duše se modlí, duch se modlí. Nejvíce však - totiž více než tisíckrát se v Písmu svatém objevuje výraz srdce se modlí, srdce prosí Pána. Nový katechismus dodává známou myš-lenku: "Kdyby modlitba nebyla úko-nem srdce, tak

je prázdná." Kdyby v nás nebylo lásky a kdybychom my srdcem neprožívali to, co věříme, to, co slavíme a to, podle čeho žijeme, pak by náš život byl prázdný, suchý, bezbarvý. Nebyl by to život, ale ži-voření. Teprve v úkonech a slovech, jdoucích od srdce, dochází člověk plnosti. Kdybychom se tázali, co to znamená srdce v tom duchovním významu, tedy je to podle katechismu náš skrytý střed. Střed, který neob-sáhneme ani svým lidským rozumem. Žádná psychologie ani jiná lidská věda není schopna vyčerpávajícím způso-bem odhalit tajemství lidského srdce.

V Písmu svatém se uvádí, že jenom Duch ví, co je v nás. Právě proto je výraz srdce výrazem posvátným. Je to náš domov, vnitřní domov, kde se cítíme být doma, kde jakoby sestupujeme do hlubin svého nitra. Je to místo pravdy. Za co se zaručujeme srdcem, to je pravdivé. Je to místo šťastného, vnitřního setkání. Když třeba čteme knihu, nebo sledujeme nějaký příběh a pojednou pochopíme smysl toho díla, tedy je pochopíme srdcem. Je to také místo smlouvy, svazku, vnitřního pouta mezi námi a Bohem.

Modlitba je vztah vůči celé Nej-světější Trojici. To není tak snadné pochopit. Totiž to, že modlitba jde k Otci, to se nám zdá být pochopi-telné. Dále však jde z Ducha - Duch nás musí vést. A jde skrze Krista. Proto my ty modlitby při mši svaté uzavíráme slovy: Skrze našeho Pána Ježíše Krista, který s Otcem žije a kraluje v jednotě Ducha svatého. Tedy modlitba jde z Ducha k Otci skrze Krista.

Můžeme zde ještě dodat myšlenku: člověk ve své úplnosti, celý člověk, to není jen jeho tělo a jeho rozum, ale také srdce. Kdyby to přehlížel, nikdy by nezískal naši lásku ani úctu. Člověk, který věří, je vcelku obohacený. Jeho srdce najednou najde cestu k pře-kročení člověka jako jedince a tvora, ale ne k nějakému vymyšlenému nadčlověku, nýbrž k Bohu, který je mu osobně blízký. Křesťan není jen věřící. Vždyť lidé věří i v jiných náboženstvích. Avšak křesťan je ten, která se skrze Krista stává víc než člověkem, Božím dítětem. Je vnitřně spojen s Bohem tak jako syn nebo dcera se svými rodiči. To je tedy vyšší stupeň. Nejprve člověk ve své úplnosti - pak člověk vírou poněkud zuš-lechtěný - a konečně člověk úplně zušlechtěný a spojený s Bohem, neboli křesťan.

Mohli bychom k této úvaze o mod-litbě jako úkonu srdce ještě dodat to, co někdy snoubenci uvádějí na sva-tebním oznámení: Člověk je bytost, která chce milovat a která chce být milována. To je moudrost, která jde k antickým filozofům. To jsou dvě stránky svazku srdce. A pokud člověk najde Boha, tak se stává vnitřně vy-rovnaným a klidným. Protože v Bohu má někoho, koho opravdu může milo-vat naplno. Lidé někdy zklamou. Bůh nezklame nikdy. Tato pravda prostu-puje celé Písmo svaté. Od začátku, od stvoření světa, až po Kristův příchod - to všechno je jediný projev ne-konečné Lásky. A my to vše smíme prožívat v modlitbě. Modlitba tedy není jen odříkávání něčeho. I kdyby-chom nic neříkali ústy, stačí jen uva-žovat o těch hlubokých pravdách - Stvoření, Vykoupení, Posvěcení. I kdybychom jen tomu věnovali pozor-nost svým srdcem, tak se modlíme.

SK

Z dopisů čtenářů

VÍTĚZSTVÍ NÁLEŽÍ KRISTU

K záležitosti, kterou uvádím, se vyjadřuji na základě své vlastní zku-šenosti a také s přihlédnutím ke zkušenostem druhých.

Mnoho těžkostí, protivenství a utrpení vychází z nitra každého z nás a také od našich bližních. Setkáváme se dost často s hněvem a strachem. Třeba to, že se druzí opakovaně nechovají a nejednají podle našich představ, v nás vy-volává hněv. Strach pak v nás vyvo-lává lidská zloba, hrubosti, násilí - nepochopitelná lidská hloupost.

Někdy ovšem na sobě pozo-rujeme jakési vlny hněvu, mstivosti, agresivity a strachu, které si rozu-mem nemůžeme nijak vysvětlit. - Osobně jsem přesvědčen, že se zde setkáváme s mocí satana. Satan se projevuje dost často mstivě a agre-sivně. Chce svou mstivost a agre-sivitu vnutit i nám, protože ví, že když jsme mstiví a agresivní, jsme také uzavřeni před Pánem. Chce nám vnutit i svůj strach z blížícího se konce své moci.

Jak se tedy bránit? - Víme, že především modlitbou a odpouštěním srdcem - druhým i sobě, posty a prožíváním mše svaté. Nedovolujeme satanovi, aby v nás rozvířoval a upevňoval zlé představy a zlou fan-tazii proti druhým. Když mu to dovolíme, jsme jím převraceni (vždyť je otcem lži) tak, že tyto zlé reakce proti druhým vidíme jako svou spravedlivou sebeobranu. Také se zdá, jako bychom taktó nacházeli úlevu a uspokojení, ale to je velmi přechodné a klamně. Především si tedy musíme dát pozor, abychom zlému v nás i od druhých neodpo-rovali zase zlem - ale abychom od-porovali dobrem - stálou věrností Pánu. Jedině On, náš Pán a Bůh, který nás miluje, má moc všechno zlé obracet v dobré. Člověk sám by to nemohl dokázat. Jenom v plné otevřenosti k Pánu a v plné závis-losti na Ném - v této těsné spolu-práci s Boží milostí, vítězí i člověk nad mocí zla. - Bůh vítězí skrze člověka, když je člověk pokorný a umenšený pro Boží moc.

Václav Drvota

PRINCIP OBECNÉHO BLAHA

Druhý vatikánský koncil definuje obecné blaho takto: "Obecné blaho je souhrn vnějších podmínek společenského života, v nichž mohou jednotlivci, rodiny i sdružení plněji dosáhnout své vlastní dokonalosti." Takové vnější podmínky jsou např. mír, právní řád, plná zaměstnanost, sociální jistota a pod. Nejde tedy o co největší blaho izolovaného je-dince, ani o produkci co možná největšího množství spotřebního zboží, ale o blaho všech. CA (Centesimus annus) uvádí, že rozhodnutí pro obecné blaho znemožňují mo-censké zájmy, korupce, privilegia. To vyvolává nedůvěru a lhostejnost, a tím slábne účast obyvательства na politickém životě i pocit pospolitosti.

Podle encykliky CA mají pozem-ské statky patřit všem. Tímto prin-cipem se řídí hospodářství se so-ciálními závazky. Na adresu nových, uměle vyvolávaných potřeb říká CA: "Hospodářský systém sám nemá žádná kritéria, která by umožňovala jednoznačně odlišovat nové a vyšší formy uspokojování lidských potřeb od nových uměle vytvářených, které brání vývoji zralé osobnosti."

Obec (stát) má mnoho úloh a cílů: zajistit bezpečnost, ochranu a udržení hodnotného životního prostředí, nutné finanční prostředky a dostatečnou sociální jistotu. Politika je vždy a stále určována skupi-novými zájmy. Proto je základním úkolem každé politiky, zvláště poli-tiky demokratického státu, vyrovná-vání zájmů, které se musí řídit principem obecného blaha. Žádný stát nemůže plnit své základní úkoly, je-li ve svých rozhodova-cích strukturách ovládn jen skupinovými zájmy. Mnohotvár-nost zájmů je charakteristickým rysem moderní pluralistické společ-nosti.

Při řešení konfliktních situací mezi společností a státem má stále důležitější úlohu církev. Právě zde by se měla v zájmu obecného blaha stále silněji prosazovat přetvářející síla církve.

V encyklice Centesimus annus varuje papež před neoprávněnými zásahy státu do společnosti a do "podnikatelského systému", což by škodilo jak hospodářské, tak občan-ské svobodě. Zcela nová je v moder-ním katolickém sociálním učení kritika "asistenčního" ("zaopa-třovacího") státu:

"V posledních letech jsme byli svědky značného rozšíření státních intervencí, což vedlo do určité míry k novému typu státu, "sociálnímu státu". Tento vývoj probíhal v někte-rých státech s cílem překonat četné nedostatky a uspokojit nejrůznější potřeby odstraněním forem bídy a vykořisťování, nedůstojných člověka. Vyskytlo se však nemálo různých výstřelků a případů zneužívání, kte-ré zvláště v poslední době vyvolaly ostrou kritiku sociálního státu, který byl označován za "zaopatřovací stát". Funkční poruchy a nedostatky v sociálním státě vycházejí z ne-správného pochopení úkolů státu. I v této oblasti musí platit zásada subsidiarity. Nadřazená společnost nesmí zasahovat do vnitřního života podřízené společnosti tím, že by ji oloupila o její pravomoci. Má ji na-nejvýš podporovat a pomáhat jí k to-mu, aby sladila své jednání s jed-náním ostatních společenských sil s ohledem na obecné blaho.

Sociální stát, který přímo zasa-huje a olupuje společnost o její od-povědnost, způsobuje ztrátu lidské energie a přebujelost státních apa-rátů, které ovládá více byrokratická logika než snaha sloužit občanům. Ruku v ruce s tím jde nesmírné zvyšování výdajů. Zdá se, že nouzi skutečně lépe zná a nakupené po-třeby dokáže lépe uspokojovat ten, komu jsou nejbližší a kdo se stává bližním strádajících".

V západních demokratických stá-tech žije podle statistik 2-3% lidí, kteří nikdy nepracovali, nepracují a ani pracovat nebudou (někteří do-konce už v třetí generaci). Pobírají různé sociální dávky a podpory, ni-čím nepřispívají k obecnému blahu, ba naopak parazitují na něm. V USA dostávají tyto dávky v prvé řadě opuštěné matky s nezaopatřenými dětmi. Úřady už nezajímá, že děti přibývá a že s matkou žije nějaký muž. Matka není vdaná, má nezaopatřené děti, proto dostává pod-poru! Než dospěje poslední dítě, matka je už stará, žádnou práci si najít nemůže, doškolovat ji je bez-nadějné, a tak bere podporu až do šedesáti pěti let, kdy dostane dů-chod, na který ničím nepřispěla. Mezitím se však její dcery také staly opuštěnými matkami s pravidelně narůstajícím potomstvem. A tak se sociální dávky stávají rodinným pri-vilegiem.

Děti zrozené z těchto nemanžel-ských vztahů většinou ani nenavště-vují školy, vykazují vysokou krimi-nalitu a mnohdy závislost na alkoho-lu a drogách. Politika sociálních dávek a podpor nemotivuje nezod-povědné jedince k práci ani k od-povědnosti za sebe a za společnost. Papež právem upozorňuje na to, že sociální podpory by se měly roz-dělovat z nejnižší možné úrovně (podle principu subsidiarity), těmi, kdo jsou potřebným nejbliž a nejlépe znají jejich skutečné potřeby (církev, obce).

Pomoc by však vždy měla smě-řovat ke svépomoci.

Ing. Cyril Martinek

S kým jezdit na poutní zájezdy

V současné době se dá splnit mnohý sen tomu, kdo se chtěl anebo se chce podívat dál než po Vyšné Nemecké nebo Cheb. Jednou z těchto oblastí je poznání známých míst z učebnic, z hodin dějepisu, zeměpisu, náboženství. A tak se na-skytuje možnost navštívit západní Evropu, dostat se až za moře a nebo putovat třeba i do Izraele, Svaté země. Chodit po místech, kde se na-rodil, žil a zemřel sám Ježíš Kristus, ať je to Betlém,

Jeruzalém, Nazaret, Judská poušť, na to se nedá zapomenout. Těší se na to jak mladí, tak hlavně starší lidé, kteří se alespoň jednou v životě mohou do těchto míst podívat.

Právě po této žízni cestování se v poslední době chytlo mnoho cestovních kanceláří, kterých je za poslední čtyři roky jako hub po dešti. A tu jsme u jádra věci. Na poutní zájezdy a do těchto posvátných míst jezdíte s těmi, kdo to dokáží řádně zařídit. Jsou to cestovní kanceláře, jejichž hlavní náplní je ukázat ta místa, po nichž účastníci nejvíce touží a mají možnost se účastnit také mše svaté. Takových kanceláří je již dostatek. Ideální je, když se uspořádaného zájezdu zúčastní alespoň jeden kněz.

... Proč o tom píšete?! Mnozí organizátoři v honbě za ziskem nabídnou lákavá místa a lidé jsou pak často znechuceni. Znáám případ, že při cestě po západní Evropě věnovali Lurdám 2 a půl hodiny. To je přece výsměch. Nebo při návštěvě Betléma nedovolit, aby se účastníci zastavili v obchodním domě a něco si mohli koupit na památku na tato místa. Proto doporučuji všem, kdo se chtějí na nějakou takovou cestu vypravit a obětovat těžce ušetřené peníze, prostudujte si řádně program a nechte se napálit.

F. Netopil, Žalkovice

Rudolf Závodný

NA DOSAH RUKY

Můžeme všechno:
kdykoli,
kdekoli,
kdokoli,

ale jen
v časovém rozmezí
vlastního bytí.

Na dosah ruky
je tribunál
osobních soudů
pro všechny,

kdo bili,
a nebyli
nikým bití.

JAK JSEM SE NARODILA

Práce do hodiny Křesťanské výchovy Střední zdravotní školy v Olomouci

Ve škole jsme se učili, že vznik embrya ze zárodečných buněk, jeho vývoj a narození se ničím neliší od zvířecích, vše se samo postupně vyvinulo až v pána tvorstva - člověka.

Bible nás učí něco jiného, hovoří o vzniku a zrození člověka jako o zázraku a daru.

Mé narození proběhlo za poněkud dramatických okolností. Narodila jsem se jako II. dvojče v závěsu za svou sestrou Petrou 6-7 týdnů před termínem porodu a vážila jsem 2100 gramů. Za dvě hodiny po porodu již startovala z olomoucké dětské kliniky inkubátorová sanitka a tatínek nás obě převezl po lednové cestě plné smyků a sněhu do Olomouce. Na dětské klinice jsme docela dobře prospívaly, kojil nás denně tatka z láhve ženským mlékem a přebaloval i se sestřičkami 14 dnů, než přijela za námi maminka.

V minulých dnech jsem navštívila dětskou kliniku FN v Olomouci jako studentka zdravotní školy. Přejela jsem očima inkubátory - jeden z nich mi byl přechodným domovem, ale mou pozornost rychle připoutaly bezelstné oči dětí, plné zájmu a naděje, že za nimi přišly nové hodné sestřičky, možná i máma. Tentokrát jsem jim nemohla ještě pomoci lékem, slovem či pohlazením. V budoucnu snad. Souhlasím však s tím, že zdravé dítě je zázrak a dar. Navždy si to chci pamatovat.

Veronika Závodná

Děravá definice

V článku "Právo na vlastní názor" v Českém deníku, týkajícím se diskutované pilulky RU 486, pan prof. MUDr. Pavel Pafko, DrSc. říká na adresu pana redaktora Peroutky, že pokud člověk napadá veřejně určitou věc,

musí mít dostatečnou argumentaci. Sám se tím ale neřídí. Cítoval nám definici léku podle Čsl. lékopisu, která je ovšem zcela nedostatečná a vyžaduje značnou opravu. Podle této definice (léčiva jsou látky nebo směsi látek, které jsou určeny k podání člověku nebo zvířeti k ovlivňování jeho fyziologických funkcí), by šlo považovat za lék také Cyklon B, který němečtí váleční zločinci používali v koncentračních táborech k vyhlazování milionů lidských bytostí. Je možné, že nacisté chápali Cyklon B jako lék na ozdravení německé rasy. Chyba, které se dopustili, je v tom, že Cikány, Židy a Slovany nepovažovali za lidi. Důsledkem tohoto jejich uvažování, na které dle pana profesora měli asi také právo, bylo nesmírné lidské utrpení. Dnes mnozí pro změnu nepovažují za lidi nenarozené děti, i když dle vědeckých poznatků z oblastí genetiky a embryologie se člověk stává člověkem od okamžiku početí. Důsledkem toho jsou opět miliony lidských obětí v řadách nenarozených dětí a dále postabortivní syndromy žen, rostoucí míra neplodnosti, rozvodů, promiskuity, prosti-tuce, venerických chorob včetně AIDS a všeobecná neúcta k lidskému životu, která vede k růstu násilí, vražd a nakonec i k válkám. Zákony, které vládou v našem času a prostoru nelze obelstít neustálým omíláním několika sofistických frází. Když se nezastaneme těch nejmenších bezbranných tvorů, dopadneme nakonec stejně špatně. Záleží ovšem na nás, zdali ještě máme odvahu se podívat pravdě do očí a tuto pravdu také říkat jiným.

MUDr. Bogdan Sikora

MYŠLENKY A VÝROKY K JEDNOTĚ KŘESŤANŮ

Úkolem církve je podporovat a povznášet všechno, co je v lidské společnosti pravdivého, dobrého a krásného; když se proto věrně drží evangelia a vykonává ve světě své poslání, upevňuje mír, jednotu a spolupráci mezi lidmi k Boží slávě.

Konstituce O církvi

Jednota je svornost a shoda v názorech i úmyslech. Sv. Pavel

Bez vnitřní jednoty každá vnější jednota sesouvá se v těžké vteřině, kdy se staví a rozptýluje v těžké chvíli, kdy se organizuje. J. Deml

K oboustrannému sjednocení přispěje pohrdání časnými věcmi, v kterých se sebeláska, úhlavní nepřítel jednoty a všeobecného dobra, dopouští omylů.

Sv. Ignác

Velikou chybou je, že se hledá pravda a zapomíná se na lásku. Pravda a láska jsou sestry, které nelze od sebe oddělit. Bez lásky ne-ní opravdový rozhovor.

Katolický katechismus

ze světa ...

* Rozpočet Svatého stolce na rok 1994 předpokládá deficit ve výši 26 milionů dolarů. Bude pokryt z důchodů Vatikánského státu.

* Prezidentka Polské národní banky Hanna Gronkiewiczová prohlásila, že v dohledné době Polsku nehrozí větší míra inflace.

* Společná pobožnost katolíků a židů, první toho druhu, se konala v kostele Ježíše-Dítěte ve Varšavě.

* Německý teolog z univerzity v Tübingen Hans Küng prohlásil encykliku "Veritatis splendor" Jana Pavla II. za "omezení svobody teologického bádání". Nechápe prý, proč univerzální etické normy je nutno spojovat s odsouzením umělého oplodnění či předmanželského sexu.

* V Norsku sílí protesty proti faktu udělení Nobelovy ceny míru jihoafrickému černošskému politikovi Nelsonu Mandelovi. Poukazuje se zejména na to, že Mandela a jeho stoupenci z Afrického národního kongresu obhajují trest smrti z politických důvodů.

O B A V Y Z K R U T É Z I M Y V
S A R A J E V U

Německý týdeník Tag des Herrn uvádí otřesná fakta ze života v obleženém a válkou zničeném Sarajevu, kde začíná druhá válečná zima. Většina lidí ji musí přečkat bez topení, plynu a elektrického proudu. Pytel dřeva stojí 20 německých marek, což je ve městě všeobecně akceptovaná měna. Kilo brambor se prodává za deset marek, kilo kávy za sto dvacet. Přitom průměrný důchod činí marku padesát měsíčně, lékař vydělá za měsíc osm marek.

Jezuita páter Martin Maier se obává, že za pár měsíců se stane Sarajevo "jedinou velikou márnici". Nejméně 20 000 lidí je ohroženo smrtí hladem a vysílením. Přitom bují korupce a černý trh, různé zločinecké mafie se na lidském neštěstí obohacují. Do města sice proudí tu-ny humanitární pomoci ve formě potravin, léků, šatstva, většina z toho však mizí v nenávratnu, to jest, dostává se do rukou nejrůznějších podvodníků, kteří to prodávají za ještě astronomičtější cenu než je ta oficiální.

Jezuité zřídili zatím nejvýkonnější a nejlépe zorganizovanou stanici, v níž se potraviny, oděvy, léky a další zboží zadarmo rozdává obyvatelstvu. I tak je to však kapka v moři, i když církevní organizace dělají, co mohou. Letošní zima se stane pro mnoho Sarajevanů poslední, ačkoliv by nemusela.

P O Č E T R O Z V O D Ů A P O T R A T Ů S T O U P Á

Římskokatolický apoštolský administrátor Moskvy arcibiskup Ta-deusz Kondruszewicz si před novinářů stěžoval na vzrůstající počty rozvodů a potratů v Rusku. V r. 1992 měla Ruská republika dvakrát více potratů než porodů. Jestliže v r. 1960 připadalo na tisíc obyvatel 23 porodů, r.1992 to bylo už jen 10. Jestliže v r. 1960 činil počet rozvodů na tisíc obyvatel 1,5; r. 1992 stoupl tento počet na 4,3.

KATOLICKÁ UNIVERZITA

Biskup v polském městě Opole Alfons Nossol zřídil ve svém sídle tzv. Katolickou univerzitu pro venkov. Jejím účelem bude poskytovat potřebné vědomosti a výsledky nejnovějších vědeckých poznatků v zemědělství polským rolníkům a lidem pracujícím v zemědělství.

Š K R T N E C D U P Í S M E N O " C " ?

Bývalý předseda německé CDU Rainer Barzel se vyjádřil nedávno před sdělovacími prostředky velmi kriticky o stavu této strany. Navrhl, aby si škrtnla písmeno "C" (slovo "christlich" - křesťanský) ze svého oficiálního názvu. CDU podle Barzela už dávno není křesťanskou stranou, neboť nebojuje důsledně proti in-terrupcím, naopak někteří její poslanci hlasovali v parlamentě pro možnost naprosto svobodných potratů do tří měsíců, další (nebo titíž) pomohli odhlasovat práce v neděli apod. CDU podle Barzela sklouzla na pozici liberální strany; kromě názvu "křesťanská" a občasné křesťanské frazeologie se neliší podstatně od politických stran liberálního typu.

C Í R K E V N Á S T R O J E M S M Í Ř E N Í

Podle slov haitského ministerského předsedy Roberta Malvala je katolická církev na Haiti jedinou silou, která je nástrojem jednoty a smíření v zemi. Malval dále řekl, že bez katolické církve a jejího vlivu si nedokáže budoucnost tohoto karibského státu vůbec představit.

MARIA NEMŮŽE USTOUPIT EKUMENISMU

Arcibiskup německého Paderbornu Joachim Degenhardt vyzval k intenzivnějšímu ekumenickému dialogu ve své arcidiecézi. Zároveň však řekl, že jakákoliv snaha oslabit mariánskou úctu mezi katolíky v domnělý prospěch ekumenického dialogu, aby "evangelíci nebyli pohoršeni", je falešná.

Za hlavní podmínku ekumenického dialogu považuje arcibiskup Degenhardt "více zviditelnit katolickou nauku víry a sílu přesvědčení. Pokrok v ekumenickém dialogu nebude dosažen, když my to specificky katolické zamíčíme, zamlížíme a tím sami znejistíme..." To se týká především Panny Marie, o níž se dosud v ekumenickém dialogu velmi málo mluvilo.

ALBERT EINSTEIN VYZNÁVÁ VÍRU V BOHA

"Věřím v jednoho osobního Boha a s klidným svědomím mohu říci, že jsem nikdy v životě neholdoval žádnému bezbožnému životnímu stylu. Již jako mladý student jsem odmítal vědecký postoj 80-tých let a považuji vývojové teorie Darwinovy, Haeckelovy a Huxleyovy za beznadějně a zastaralé. Nesmíme zapomínat, že i vývoj pokračuje, a to nejen v technice, ale i ve vědě a především v jejich přírodovědeckých odvětvích. O většině představitelů této vědy můžeme říci: jsou zajedno v tom, že víra a věda ne-stojí nepřátelsky proti sobě. Jistěže existuje několik vědců, kteří ještě sto-jí na tomtéž bodě jako jejich před-chůdci z let okolo 1880.

Jsem přesvědčen, že bez náboženství by lidstvo ještě dnes bylo na úrovni barbarů. Úroveň společenského života by byla na velmi primitivním stupni, sotva by existovala bezpečnost života a soukromého majetku a boj proti všem, který je jedním z lidských pudů, by se znetvořil ještě více, než je tomu dnes.

Právě náboženství pomohlo lidstvu k pokroku ve všech oblastech. Jedině katolická církev se ozvala proti Hitlerovým útokům na lidskou svobodu. Do té doby církev nikdy neupoutala mou pozornost. Ale dnes dávám na jevo svůj velký obdiv a svou oddanost k ní, jedině ona měla nezlomnou odvahu bojovat za duchovní a mravní svobodu."

Zvláštní prorocké poslání dnešní ženy: vytvořit specifickou kulturu pro člověka a jeho města

V listě *Mulieris dignitatem* jsem mezi vizi počátečního stvoření muže a ženy "k obrazu a podobnosti Božímu, jak je popsána v knize *Geneze*, a mezi finální vizi Ženicha a Nevěsty, jak nám ji podává *Apokalypsa*, umístit evangelijní obraz vztahu Ježíše Krista k ženám ve snaze vyzvednout z Mistrova učení pravdu o Božím záměru s ženou, abych z toho mohl vyvodit nezbytné závěry o specifické úloze ženy, jejím poslání a její důstojnosti.

Poslání, které je podle tohoto moudrého obrazu svěřeno ženě, je založeno na hloubce jejího bytí, které jí dává stejnou důstojnost jako muži, ale současně odlišuje specifické bohatství ženství: žena skutečně představuje "zvláštní hodnotu jako lidská osobnost, ale současně jako konkrétní osobnost právě pro její ženství, a to bez ohledu na kulturní prostředí, v němž se ta která z žen nachází, a bez ohledu na její vlastnosti duševní, psychické a tělesné, jako je na př. věk, vzdělání, zdraví, práce nebo rodinný stav. (MD 29)

Vhodně jste ve svém vystoupení citovaly onen úryvek z *Mulieris dignitatem*, v němž se tvrdí, že "Bůh ženám světuje zvláštním způsobem člověka, lidskou bytost." (čl. 30). List nechce určitě zbavit muže jeho odpovědnosti, ale upozorňuje na od-povědnost, která vyvstává pro ženu ze zvláštních darů, kterých je nositelkou, především ze zvláštního povolání odevzdávat sama sebe v lásce. "Důstojnost ženy je oprav-du důvěrně spjata s láskou, kterou přijímá z důvodu svého ženství, a současně s láskou, kterou sama uděluje ... Žena nemůže najít samu sebe jinak, než že dává svou lásku druhým." (tamtéž. čl. 30)

Evangelijní zvěst o důstojnosti a povolání ženy se dnes setkává s no-vou kulturní vnímavostí, která po právu, a to i mimo okruh víry, znovu objevila hodnotu ženství a poukazuje stále rozhodněji na nepřipustnost jakékoliv diskriminace a reaguje tak oprávněně na staré i současné, zjev-né i skryté formy násilí páchaného na ženách, jehož jsme v dějinách od dáвна až po naše dni tak často svědky.

Ale tváří v tvář tomuto pozitiv-nímu jevu se objevuje také znepo-kojivé projevy duchovních zmatků a kulturní krize, které se valí na sou-časného člověka a které nemohou zůstat bez nebezpečných důsledků i ve vztahu k autentickému a vyváže-nému chápání role a poslání ženy. Jedná se o zmatky a krizi rázu osob-ního i sociálního, které vystavují člověka nebezpečí, že nastoupí cestu etického indiferentismu, hedonistic-kého opojení a zvlá-vedoucí často k násilí, které jsou na hony vzdálené od logiky skutečné lásky a lidské solidarity.

Tváří v tvář této znepokojivé situaci je možno dobře pochopit naléhavost a aktuálnost nové evan-gelizace, která by mužům a ženám dnešních časů znovu ukázala Boží lásku, kterou nám zjevil Kristus, a ujistila je o něžnosti, s jakou On ustavičně provází naši cestu. Tedy zvěst radosti a naděje, která do-káže překonat pocit tíživého osamo-cení, který je tak často vyvoláván nedostatkem jistot, náročností mo-derního života a strachem z budou-cnosti. Ale současně zvěst, která vyzývá, která dodává odvahu, aby-chom přijali s velkodušností záměr a pozvání Boží, a která nám bez rozpaků ukazuje celou "pravdu o člověku", jak ji vynáší na světlo a zjevuje Ten, jenž je pro lidi "cesta, pravda a život". (Jan 14,6)

Řekl jsem biskupům shromážděným na evropském synodu, že evangelizace není nic jiného než cesta podle této Pravdy. V současné etapě dějin je nejvlastnějším úkolem evangelizace zjevovat skutečnou pravdu o člověku a překonávat ruz-né formy antropologické redukce (srov. *Insegnamenti XIV*, 2, p. 1.375)

V Apoštolském listě jsem si vytkl za cíl rozvinout nejvýznamnější body nové evangelizace: teoreticky i prak-ticky zdůraznit důstojnost ženy a jejího poslání proti všem všem zúže-ným a překrouceným antropologic-kým koncepcím.

Ženy našich dnů mohou až do hloubky znovu nalézt samy sebe a obnovit svou důstojnost a své po-slání, jestliže budou dobře naslou-chat Kristu "který je syntézou prav-dy, svobody a společenství" (Záv. prohlášení synodu evrop. biskupů čl. 4). Z této živoucí "syntézy" čerpalu svou inspiraci velké intelektuální, etické a spirituální úsilí tolika mužů a žen, kteří v průběhu století roz-jímali o evangeliu a dospěli k vý-sledkům, jejichž bohatství

spolu s jasností, bez ideologického zkruslování, a ve světle kompetentního úsudku učitelského úřadu církve může přinést potřebný vklad k odhalení darů, které znamenají ženy pro církve i pro společnost.

Jedná se o úvahu, která, má-li být užitečná, nesmí nikdy ztratit souvislost s tím, co činil Ježíš za svého pozemského života. On ve svém vztahu k ženám, které potkával na své dlouhé cestě své mesiášské služby, respektoval věčný zájem Boha, který, když tvoří jednu každou z nich, vždy si ji volí, miluje ji a světuje jí zvláštní úkol. A na každou z nich se vztahuje - stejně jako na každého člověka - hluboká pravda, kterou vyjádřil Koncil na adresu lidské osobnosti, že je to právě ona, která je "jediné stvoření, jež chtěl Bůh mít pro ni samu" (srov. Gaudium et spes, 24). Každá z nich dědí od samého počátku svou osobní důstojnost právě jako žena. Ježíš tuto důstojnost potvrzuje, obnovuje a činí ji obsahem svého vykupitelského poselství.

Každé slovo, každé Kristovo gesto ve vztahu k ženě je třeba bezvýhradně chápat z pohledu tajemství jeho smrti a zmrtvýchvstání. Setkání s velikonoční milostí Zmrtvýchvstáního dovolí ženám, aby zakusily a mohly zvěstovat hodnotu společenství, a aby mohly prosazovat také kulturu společenství, kterou člověk v dnešní době tolik potřebuje.

Tato kultura se "může zrodit pouze tehdy, když každý pochopí nezaměnitelnou důstojnost a jedinečnost bližního jako bohatství, když mu přizná tuto důstojnost bez jakékoliv tendence k uniformitě a je otevřen k případné výměně kapacit a darů". (Prohlášení č. 4)

V Apoštolské exhortaci "Christi-fideles laici" jsem zdůraznil, že k to-muto cíli je nezbytné studovat pečlivě a důkladně podstatu antropologických rozdílů mezi mužem a ženou a snažit se o postižení osobní identity, která je vlastní ženě ve vztahu k rozdílu a vzájemné komplementaritě s mužem, a to nejen pokud jde o zastávání rolí a plnění funkcí, ale také pokud jde o její strukturu a i její osobní poslání (čl. 50). Na tomto podkladě pak bude možno přejít od teoretického poznání přítomnosti a odpovědnosti ženy v církvi ke konkrétní aktualizaci (srov. tamt. 51-52).

Abyste mohla církev uskutečňovat naléhavý úkol nové evangelizace, potřebuje křesťanské ženy, jejich misionářskou aktivitu, potřebuje jejich "prorocké poslání", aby došlo k setkání současného člověka se Zmrtvýchvstáním a Živým Pánem.

Drahé sestry, církve vás volá a posílá, abyste evangelizovaly život, abyste zvěstovaly všem, že život je dar, který je třeba přijímat s láskou, chránit jej a s úctou jej rozvíjet, že je to tajemství, k němuž se musíme blížit s nábožnou myslí a hlubokým obdivem.

Zvláštní rolí ženy při plnění je být si vědoma vzniku oné specifické ženské senzibility pro vznik a rozvoj lidského života. K této roli se váže také zřetelná etická odpovědnost. V konfrontaci s nevěrou dnešní doby, tak chudou na něžnost a tak přetíženou napětím, je více než kdy jindy naléhavé "ukázat zřetelně tohoto génia ženy, který zajišťuje za všech okolností citlivou vnímavost pro člověka" (MD čl. 30).

Buďte hlasatelkami evangelia života, aby sociální, ekonomická a politická kultura naší doby získala svůj vlastní etický rozměr. (srov. ChL čl. 51)

Vypracovat novou kulturu pro člověka a sociální soužití to je velká výzva, k níž se musíme postavit s rozhodností a s odvahou. Je to výzva, která se vynořuje s novou naléhavostí z poznání o neschopnosti moderních ideologií při úsilí o udržení sociálního soužití ve smyslu důstojnosti a poslání člověka.

A toto je zvláštní "prorocké", k němuž je povolána dnešní žena, aby vytvořila novou kulturu pro člověka a jeho město.

Tváří v tvář těmto novým úkolům, k nimž vás volá Boží Prozetnost, nabízí se vám Maria jako trvalý vzor všech bohatství, která jsou vlastní ženě, jako vzor oné specifické originality ženy, tak jak si ji přál Bůh. Nechte se od ní inspirovat a vést.

Pod její ochranou vám z celého srdce uděluji své požehnání.

(Osservatore Romano 49/93 str. 4)

Otázky, odpovědi:

C O J E T O V Ě Č N Ý Ž I V O T ?

Co znamená kněžímí tolikrát používaný výraz "věčný život"? Je to totéž co "spása"?

F. D., Sucheňov

Termínem 'věčný život' označujeme poslední cíl, pro který člověk byl Bohem stvořen. Je to něco, čeho má člověk dosáhnout. Často však se užívá místo termínu 'věčný život' termín 'spása'. To souvisí s dalším výrazem: 'nebe'. Říkáme, že člověk žije proto, aby přišel do 'nebe'.

Člověk považuje život za své základní a bytostné dobro. Žít znamená existovat, být. Opakem života je smrt. Člověk se snaží smrti uniknout, leč marně. Smrt je realitou pro všechny, ona ukončí život každého z nás.

Věčný život - řečeno nejprostěji - je takový život, který není ohrožen smrtí. S tím souvisí i jeho další vlastnosti. Člověk žijící věčným živo-tem nezakouší zlo a utrpení, které jsou následkem dědičného hříchu. Má účast v životě samotného Boha v Trojici, Jehož - jak napsal sv. Pa-vel (1Kor 13,12) - vidí 'tváří v tvář'. Zná Ho tedy bezprostředně a ne pouze v Něho věří.

Opakem tohoto věčného života by měla být 'věčná smrt'. Písmo svaté ztotožňuje tuto 'věčnou smrt' s tím, co my nazýváme peklem. Ze svě-dectví Písma však víme, že peklo ne-znamená neexistenci, zánik, nýbrž život bez Boha, bez možnosti kdy-koliv se s Ním setkat, život usta-vičného trápení a bolesti. Pán Ježíš mluví o 'věčném ohni'.

Takový život však v pravém slova smyslu životem není, je pouze exis-tencí. Plný život je pouze život věčný, život v nebi, život v přítomnosti Boží, který může člověk získat buď hned po smrti nebo po pobytu v očistci, když má ještě něco vytrpět za hří-chy.

Obrazy věčného života ve Starém i Novém zákoně si jsou velmi po-dobné. Bude to nekonečná radost, trvalý mír, v němž 'beránek bude bydlet s vlkem' (Iz 11,6), nový Jeru-zalém (Zj 21) atd. Sv. Pavel ve svých listech píše také o vzkříšení těl při posledním soudu, sv. Jan ve Zjevení o 'novém nebi a nové zemi'. Věčný život se tedy netýká jen duše člo-věka, nýbrž také jeho těla. Je určen pro něho jako nedílný celek duše a těla, neboť v této jednotě ho Bůh stvořil na počátku lidské existence.

Lze tedy na Vaši otázku odpo-vědět kladně. Věčný život podle Pís-ma svatého i podle nauky církve skutečně znamená totéž co spása.

Otec Antonín

z DOMOVA ...

* Jak sdělil vedoucí studijního odboru Domu zahraničních styků ministerstva školství Pavel Nyko-dým, v budoucnu se počítá se sní-žením počtu zahraničních studentů na našich vysokých školách.

* Vzrůstá počet duševních po-ruch v ČR. Podle informací sdružení Fokus jsou psychické nemoci třetí nejčastější příčinou přiznání inva-lidního důchodu.

* Nejasnosti kolem předvánoč-ního nedostatku vajec trvají. Podle oznámení některých sdělovacích prostředků šlo o uměle vyvolaný stav, aby bylo možno zdůvodnit při-pravované zvýšení jejich ceny.

* Podle informací Statistického úřadu navštěvuje pravidelně nedělní bohoslužby křesťanských církví ne-celých deset procent obyvatelstva ČR, tři procenta představují aktivní věřící žijící duchovním životem a plně se angažující ve svém církev-ním společenství.

Duch výslovně praví, že v po-sledních dobách někteří odpad-nou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami...

1 Tim 4,1

Ať se u tebe nevyskytne ni-kdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrako-pravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyháňá ony pro-národy. Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha.

Dt 18,10-12

O přistěhovalectví

Je pozoruhodným darem Jana Pavla II., že jako se dokáže rozhod-ným způsobem vyjádřit k důležitým společenským otázkám naší doby, když je potřeba jeho důrazného vystoupení, tak zase dokáže snadno přejít k přístupu velmi jemnému, citlivě rozlišujícímu - vpravdě otcov-skému. Je to patrné třeba i v 58. článku jeho encykliky Centesimus annus. Na světě je totiž mnoho ne-spravedlností. A důsledky těchto nespravedlností jsou velmi nebez-pečné. Už to nejsou jen ostnaté dráty, namířené bodáky. Díky Bohu a přimluvám svaté Anežky a paní Zdislavy postupně už ostnaté dráty a nelidské věznice z naší vlasti i z jiných zemí Evropy mizí. Zůstávají však jiné železné opony a přehrady mezi národy. To jsou přehrady hospodářských výsad a výhod, které světové monopoly žárlivě střeží. Právě proto jsou nadále spuštěny tyto hospodářské železné opony třeba mezi Rakouskem a naší zemí a jdeme-li dál na Západ, jsou ještě nepropustnější. A pokročíme-li smě-rem východním, zjistíme, že i z naší strany jsou patrné nějaké hospo-dářské zátaras, protože po celé té naší bídě je zde poněkud lépe než třeba v Rusku. Kdo odstraní tyto překážky sblížení mezi národy? Jak to vyřešit?

Svatý Otec Jan Pavel II. si je vě-dom toho, že "v této oblasti toho ještě zbývá mnoho vykonat". Roz-hodně na to nestačí jednotlivci, ať už člověk, národ nebo stát, i kdyby byl sebesilnější. Lze si přitom všim-nout procesu drobení společnosti na menší, národní celky. Někteří lidé si totiž myslí, že když vytvoříme malý, nezávislý útvar, tak tím spíše uhájíme své právo na sebeurčení. Omyl! Kde je totiž bída ve větším cel-ku, tam bude i v jeho jednotlivých částech. Ten pes je zakopán jinde. Díky Bohu, že přibývá těch, kdo dokáží takové záležitosti

posoudit z širšího hlediska. Když zde Sv. Otec pojednává o mezinárodních bankách, které znají jenom někoho, a je to velmi obtížné, než přiberou někomu dalšího, tak se dotýká samého jádra té otázky.

Jan Pavel II. zde vyslovuje významný návrh na vytvoření "účinného mezinárodního kontrolního a řídicího zařízení, které by zaměřovalo hospodářství na obecné blaho", tedy nejenom na blahobyt některých velmocí nebo mocenských seskupení. To je cesta k prolomení neviditelných osten drátů spletených z různých zájmových pletich a spiknutí nejrůznějších hospodářských chobotnic.

Z různých hospodářských oblastí, ve kterých by se mělo projevat působení mezinárodního řídicího zařízení, si lze všimnout třeba pohybu pracovních sil, a s tím souvisejícího přistěhovalectví.

Hlavním hospodářským činitelem pohybu lidí ze zaměstnání do za-městnání jsou rozdíly v počtu pracovních příležitostí mezi odvětvími, ale i státy. To může znamenat, že vzniká buď zvláště mnoho volných míst v nové oblasti, nebo že ve starých oblastech jsou špatné vyhlídky. Tak třeba ti, kdo odcházejí ze zemědělství za prací do měst, jsou většinou mladí lidé, kteří nevidí na venkově příležitost k tomu, že by se stali samostatnými podnikateli. Vysoké mzdy v nějaké oblasti nemají velkou přitažlivost, pokud v té oblasti nevznikají současné nové pracovní příležitosti.

Sledujeme-li pohyb pracovních sil v evropském měřítku, ukazuje se, že ve druhé polovině 20. století se zaměstnávání cizích dělníků v evropských státech přísně kontroluje. V té době rostl pohyb dělníků z Jihu (Italií, Řeků, Turků aj.) na Sever (do Švýcarska, Belgie, Francie, Německa a Rakouska). Tyhle pohyby pracovních sil pomáhaly vytvářet evropský trh práce. Vystěhovalectví zvyšovalo mzdy v okolí Středozemního moře a přistěhovalectví je udržovalo na poměrně nízké úrovni na Severu.

V posledním desetiletí 20. století se jistý usměrňovaný pohyb pracovních sil z Jihu na Sever začíná závažněji protínat příčným pohybem z Východu na Západ. Málomocným vystěhovalcům se dostává patřičného přijetí. Státy, které si přiliv přistěhovalců ještě přejí, obvykle kládou své zvláštní požadavky - přijímají lidi mladé, vzdělané apod.

Jednotlivé státy se přitom chovají krajně sobecky, a také samotný mezinárodní evropský trh práce, zavedený na proud pracovních sil plynoucí z Jihu na Sever, se nyní brání těmto změnám. Není řídkým jevem, že nejednou dochází k případům vykořisťování práce přistěhovalců. Na úrovni státu je zde na místě pružné a účinné působení kontrolních úřadů, jako úřadu sociálního zabezpečení, dozorních úřadů bezpečnosti práce aj. Na úrovni mezinárodní však musí působit mezinárodní kontrolní a řídicí zařízení, vybavené odpovídající pravomocí a účinnými prováděcími prostředky.

Pokud někdo neví, jakým zvláštním určitým způsobem by se právě on měl zapojit do tohoto celoevropského úsilí, pak Panna Maria mu sama poskytuje návod, pokud nás uprostřed spotřební společnosti vyzývá k postu - postit se ve středu a v pátek. Když se totiž člověk takto alespoň na pár dnů v týdnu přiblíží k zaostalým národům v tom, co je jim nejvladnější - hlad, pak se lépe přesvědčí o správnosti toho, k čemu vyzývá Svätý Otec. Říká totiž: "Nejde pouze o to, dávat z přebytku, nýbrž otevřít celým národům přístup do oblastí hospodářského a lidského rozvoje, z níž jsou vyčleňovány nebo vyřazovány" (CA,58).

Svätý Cyrille a Metoději, přimlouvajte se za nás, aby náš velkomoravský kulturní odkaz podnítil osvícené řešení společenské otázky na úrovni národní a celoevropské, a aby nás a celé lidstvo provázelo Boží požehnání.

P. Tomáš Bahounek OP

O P A T P O S V Ě T I L Z Á K L A D N Í K Á M E N

Základní kámen malé vodní elektrárny, kterou hodlají vybudovat podnikatelé Jan Šproch a Jiří Zopf u splavu na řece Dyji v Břeclavi, posvětil v úterý 14. prosince opat strahovského kláštera Michal Pojezdny, O.Praem. Tento obnovitelný zdroj energie budou stavět jmenovaní podnikatelé pod záštitou břeclavské okresní organizace KDU-ČSL, která jim už pomohla v závěrečné fázi tříapůlletého zdolávání administrativních a legislativních překážek, předcházejících vydání stavebního povolení. Pět Kaplanových turbín vodní elektrárny o výkonu 5 x 90 kW by se mělo roztočit už v říjnu 1994.

- vc -

Jaroslav Olšava
Kult bytu

Jako kdysi zuřila v Americe zlatá horečka, u nás zuřila a zuřit nepřestává stavební horečka. Staví se o překot, staví se na dluh, staví se tak, že se při stavbě zároveň ruí zdraví a majetek rodičů. Stavělo se vždycky a je to normální projev zdravé rodiny, když si vybuduje své hnízdečko. Ovšem, ale stavělo se trpělivě. Nejdřív se šetřilo a až bylo vše pohromadě, pomalu se budovala klíčka. Teď to chtějí mít hned a dům pro deset lidí, i když tam budou jen tři nebo čtyři. Lidé se stavbou zedřou, zadluží a nakonec se v tom ani neohřejí. Proč? Asi právě pro tu stavbu. Během horečnaté činnosti přehodnotili sami sebe a zjistili, že pro ně dům je všechno, ale ten člověk najednou začal být nic. Potom to všechno nacpali nábytkem, koberci, vším možným a zavedli si

teplo i na půdu a na klozet. Začíná se takto vyvíjet skleníková generace. Je zchoulosti-vělá a trochu líná. Hostům se dívá na boty, zda se zují. Představme si, že jdeme na audienci k panu pre-zidentovi. U dveří vstupního sálu stojí černochoch jako lokaj a říká: "Pán muset zout bota, já pán pomoct sundat ta obuv." Ani bychom nemrkli a dovolili bychom tomu černému sloužícímu, aby nám sundal střevíce a pak v ponožkách bychom si to cupitali po koberečkách do pokoje hlavy státu. Sami sobě bychom se zdáli směšnými. A jak si tedy připadáme u normálních spoluobčanů? Tam se pokorně zouváme, protože tak to vymyslel jakýsi skrytý nepřítel, aby se lidé navzájem nestýkali. Mnozí právě kvůli tomu ponižujícímu zouvání nikam nejdou.

Žijeme v době kultů. Je stále ještě na živu kult osobnosti, kult populárních zpěváků, kult politické strany, kult bytu, kult peněz, kult auťáku, kult sportu, kult nahého těla, kult sexu a opiátu, kult vášně, kult zla a zločinu. Známe taky kult hrobu, toho posledního lidského bytečku. Tyto modloslužby jsou rafinovaně promyšlená lákadla, která oslepují a zmámí člověka natolik, že se stává jejich slabošským nevolníkem. Je to past na občany, aby se zabývali zcela věcmi a lidmi pomíjejícími a nesloužili idejím a hodnotám věčným. Takové kultíky lákají od Boha a věčnosti. Je to smrtící jed.